

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 399/2018-31

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Kevickým, P. Mudroňa 45, Martin, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. decembra 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Jaroslavom Kevickým, P. Mudroňa 45, Martin, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez

zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“), ako aj postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2016 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

Zo sťažnosti, z jej príloh a vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. (25) 9 C 185/1988 vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu účastníkom (stranou) konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o jeho žalobe o náhradu škody spôsobenej na zdraví, smerujúca proti žalovanej Slovenskej republike, konajúcej prostredníctvom Ministerstva obrany Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaná“). Okresný súd v označenom konaní (naposledy) meritórne rozhodol rozsudkom sp. zn. (25) 9 C 185/1988 z 11. marca 2016, ktorým (okrem iného) žalobe sťažovateľa v časti vyhovel a v časti ju zamietol. Sťažovateľ proti výroku označeného rozsudku z 11. marca 2016, ktorým bola jeho žaloba sčasti zamietnutá, podal odvolanie, o ktorom krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 Co 233/2016 z 15. marca 2018 rozhodol tak, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti potvrdil a žalovanej priznal proti sťažovateľovi ako žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prierahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988, ako aj postupom krajského súdu v konaní vednom pod sp. zn. 3 Co 233/2016, pričom svoju sťažnosť (podanú prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu) odôvodňuje okrem iného takto:

«Žalobou podanou na Obvodnom súde Bratislava I. pod spis. zn. Ma 941/88-NP v Martine zo dňa 30. 11. 1988 sa môj klient [REDAKOVANÉ] prostredníctvom Advokátskej poradne v Martine ako navrhovateľ proti odporcovi Mestská vojenská správa Bratislava domáhal náhrady škody z titulu poškodenia zdravia a žiadal, aby bol odporca povinný zaplatiť navrhovateľovi... z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia sumu, ktorá bude

ustálená znaleckým dokazovaním a tiež aby bol odporca povinný platiť navrhovateľovi rentu, ktorá bude dodatočne vyčíslená a aby odporca bol povinný nahradiť trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

... Neúmerné naťahovanie sporu, ktoré trvá už od roku 1988, spôsobuje môjmu klientovi ťažko popísateľnú životnú situáciu. Traumu, ktorú podstupuje už takmer 30 rokov je už v súčasnej dobe ťažko nahraditeľná, pretože prichádza do veku, kedy okrem ťažko postihnuteľného životného osudu v podobe trvalej straty zraku, sa bude musieť vyporiadať aj so zdravotnými problémami, ktoré súvisia s pribúdajúcim vekom. Naše súdy nedokázali v priebehu týchto rokov vyriešiť jeho situáciu, pričom môj mandant už nadobudol presvedčenie o účelovosti všetkých krokov a postupov.

... Pre jeho situáciu a stav v akom sa v súčasnosti nachádza je konštatovanie o pomalosti v rozhodovaní súdov, o neefektívnosti ich konaní, o nekonaní v nadväznosti na porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. ústavy, úplne bezvýznamné. V čase keď najviac bola potrebná pomoc zo strany štátu, sa jej nedočkal. Celý proces vníma ako vedomé zinscenovanie zo strany súdu, ako prejav sily, arogancie a nadradenosti štátu nad jeho občanom.

Aj samotné finančné zadostučinenie nemôže nahradiť pocity a negatívne presvedčenie o „schopnosti štátu“ pomôcť občanovi, keď to práve potrebuje. Tento jeho názor je logickým vyústením poznania, ktoré nadobudol počas takmer 30 rokov trvania sporu. Z jeho pohľadu celý súdny proces môže trvať ešte ďalšie roky.

... Domnievame sa, že tak ako veľmi rýchlo došlo k rozhodnutiu zákonnej sudkyne [redacted] od momentu jej pridelenia k predmetnej veci [rozsudkom okresného súdu sp. zn. (25) 9 C 185/1988 z 11. marca 2016, pozn.], tak opätovné neúmerné dlhé nekonanie odvolacieho súdu [(1,5 roka), v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2016, pozn.] iba potvrdzuje, že vyššie uvedený názor môjho mandanta na celý súdny proces je správny a nevyvrátiteľný.

... Vzhľadom na uvedené podávam v mene svojho klienta sťažnosť... ktorou namietam porušenie základného práva môjho klienta garantovaného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR, v zmysle ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadrovať ku všetkým vykonávaným dôkazom. Porušenie tohto ústavou zaručeného práva [redacted] vidím v prieťahoch

v súdnom konaní, t. j. v nečinnosti súdov, ktorý by sa konečne ustanovil žiadaný právny stav a rozhodlo o oprávnených nárokoch môjho klienta. Vzhľadom na neukončenosť súdneho sporu nie je možné k tejto žiadosti pripojiť požadované právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej, nakoľko týmto spôsobom ešte stále nebolo vo veci rozhodnuté.»

Zo sťažnosti sťažovateľa a z jej doplnenia vykonaného podaním doručeným ústavnému súdu 7. februára 2018 možno vyvodiť, že sťažovateľ sa domáha, aby ústavný súd nálezom

- vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988,
- vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2016,
- uložil okresnému súdu i krajskému súdu povinnosť konať v napadnutých konaniach bez zbytočných prietáhov,
- priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 400 000 €, ako aj náhradu trov konania spojených s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta, že postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, alebo aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). Za iné (ďalšie) dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti

prípade, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer (IV. ÚS 62/08).

II.1 K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v jeho napadnutom konaní

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (aj) postupom okresného súdu v (napadnutom) konaní vedenom pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa v prvom rade uvádza, že účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi (v tomto prípade okresným súdom) ešte trvalo, resp. mohlo trvať. Ak v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom okresného súdu, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Tento právny názor ústavného súdu akceptuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva [pozri napr. rozhodnutie vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05 (IV. ÚS 237/09, m. m. II. ÚS 290/09, IV. ÚS 42/2010 atď.)].

V nadväznosti na uvedený právny názor ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných

práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06).

Ústavný súd navyše vo svojej doterajšej judikatúre opakovane vyslovil právny názor, v zmysle ktorého zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už tento súd meritórne rozhodol ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 223/2010).

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. (25) 9 C 185/1988 vyplýva, že okresný súd v napadnutom konaní (naposledy) meritórne rozhodol rozsudkom z 11. marca 2016, proti ktorému (v jeho zamietajúcej časti, pozn.) sťažovateľ ako žalobca podal 12. mája 2016 odvolanie. Jeho sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 1. decembra 2017, to znamená v čase, keď okresný súd už vo veci rozhodol a predmetný súdny spis na účel rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa postúpil krajskému súdu 15. júla 2016, t. j. zjavne v čase, keď už nemohol porušovať sťažovateľom označené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Vydaním prvostupňového meritórneho rozhodnutia, jeho doručením účastníkom (stranám) konania, doručením odvolania sťažovateľa žalovanej na vyjadrenie a postúpením veci odvolaciemu krajskému súdu totiž okresný súd vykonal všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa. Ďalšie úkony alebo postupy už okresný súd nemohol vykonávať, a preto možno jeho vec so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy hodnotiť ako vec, v ktorej z ústavy vyvoditeľná úloha okresného súdu bez zbytočných prietáhov odstrániť stav právnej neistoty sťažovateľa skončila rozhodnutím vo veci samej (a vykonaním následných, už popísaných úkonov) ešte predtým, ako sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu.

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že meritórne rozhodnutie okresného súdu (až po vydaní ktorého sťažovateľ podal sťažnosť ústavnému súdu, pozn.) po rozhodnutí odvolacieho krajského súdu rozsudkom č. k. 3 Co 233/2016-1074 z 15. marca 2018 aj v odvolaní sťažovateľa napadnutej (zamietajúcej) časti

nadobudlo právoplatnosť (27. apríla 2018, pozn.). To znamená, že okresný súd už ďalej v merite sťažovateľovej veci nebude vykonávať úkony (viest' konanie), na ktoré by sa vzťahovala ústavná požiadavka vyvoditeľná z čl. 48 ods. 2 ústavy (t. j. povinnosť konať bez zbytočných priet'ahov). Účelom sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, prostredníctvom ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, je pritom (práve) dosiahnutie stavu, aby príslušný orgán verejnej moci po prípadnom rozhodnutí ústavného súdu, v ktorom bolo vyslovené porušenie označeného základného práva účastníka (strany) napadnutého konania, v jeho ďalšom priebehu postupoval takým spôsobom, ktorý povedie k reálnemu naplneniu základného práva účastníka (strany) konania garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. IV. ÚS 140/2018).

Na podklade uvedeného, z dôvodu, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už okresný súd svojím postupom v napadnutom konaní nemohol porušovať základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec odôvodnenia tejto časti uznesenia, vo vzťahu ku skutočnosti, že sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov postupom okresného súdu v celom priebehu (napadnutého) konania vedeného pod sp. zn. (25) 9 C 185/1988, ústavný súd poukazuje na to, že nálezom sp. zn. IV. ÚS 366/2011 z 3. novembra 2011 na základe predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa (už) vyslovil porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, okresnému súdu prikázal konať v napadnutom konaní bez zbytočných priet'ahov a sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 20 000 €, ako aj náhradu trov konania. Z uvedeného vyplýva, že aj v prípade, keby aktuálna sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa napadnutého konania okresného súdu smerovala proti trvajúcej zásahu do jeho základného práva garantovaného prostredníctvom čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd by z dôvodu existencie prekážky veci rozhodnutej mohol preskúmať postup okresného súdu v napadnutom konaní len v období po nadobudnutí právoplatnosti

označeného nálezu z 3. novembra 2011 (a nie v celom jeho priebehu tak, ako sa toho domáha sťažovateľ).

II.2 K sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v jeho napadnutom konaní

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy aj postupom krajského súdu v (napadnutom) konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2016.

Z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. (25) 9 C 185/1988 a vyžiadaného zberného spisu krajského súdu sp. zn. 3 Co 233/2016 ústavný súd zistil nasledujúci priebeh napadnutého konania krajského súdu:

1. Dňa 15. júla 2016 okresný súd predložil spis krajskému súdu na účel rozhodnutia o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 11. marca 2016.
2. Dňa 29. septembra 2016 právny zástupca sťažovateľa na informačnom oddelení krajského súdu nahliadol do spisu.
3. Dňa 16. februára 2018 krajský súd na svojej úradnej tabuli vyvesil oznámenie, že vo veci vedenej pod sp. zn. 3 Co 233/2016 bude 22. februára 2018 o 10.55 h vyhlásené rozhodnutie bez nariadenia pojednávania.
4. Dňa 14. februára 2018 bolo krajskému súdu doručené podanie sťažovateľa vo veci.
5. Dňa 22. februára 2018 predsedníčka senátu 3 Co [REDACTED] spísala úradný záznam, podľa ktorého verejné vyhlásenie rozsudku v predmetnej veci nariadené na 22. február 2018 sa neuskutočnilo „z dôvodu nahlásenia bomby na bratislavskom súde a následnej evakuácie Justičného paláca v čase od 9.30 hod do 11.30 hod“.
6. Dňa 9. marca 2018 krajský súd na svojej úradnej tabuli vyvesil oznámenie, že rozhodnutie vo veci bude bez nariadenia pojednávania vyhlásené 15. marca 2018 o 12.05 h.

7. Dňa 12. marca 2018 predseda krajského súdu uznesením rozhodol o vylúčení sudkyne [REDAKOVANÉ] z rozhodovania o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 11. marca 2016 (z dôvodu, že v minulosti v predmetnej veci konala ako sudkyňa súdu prvej inštancie, pozn.).
8. Dňa 15. marca 2018 krajský súd vyhlásil rozsudok č. k. 3 Co 233/2016-1074, ktorým rozsudok okresného súdu sp. zn. (25) 9 C 185/1988 z 11. marca 2016 v odvolaní napadnutej časti potvrdil a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.
9. Dňa 16. apríla 2018 krajský súd vrátil spis okresnému súdu na účel ďalšieho postupu v konaní (doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu účastníkom konania a rozhodnutia o výške náhrady trov konania).

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti sťažovateľa v prvom rade poukazuje na svoj už opakovane judikovaný právny názor, že k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov môže dôjsť aj vtedy, ak konanie trvá (globálne) neprimerane dlhú dobu, a to bez ohľadu na to, či v posudzovanom prípade boli zaznamenané prietahy spôsobené postupom súdu. Inými slovami, k porušeniu uvedeného práva môže dôjsť aj vtedy, ak nedošlo v konaní k prietahom, a naopak, i keď k prietahom v konaní došlo, nemusí vždy ísť o porušenie práva na prerokovanie veci v primeranej dobe, ak konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné uzavretie konania spravidla očakávať (pozri k tomu rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach *Libanský v. Česká republika* alebo *Králiček v. Česká republika*, obdobne I. ÚS 418/2014, tiež napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04).

V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, môže vyplývať aj z toho,

že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prieťahoch. Osobitne to platí o sporových konaniach, v ktorých stoja proti sebe žalobca a žalovaný a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania (pozri napr. IV. ÚS 147/04).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, po preskúmaní sťažnosti, jej príloh, ako aj obsahu vyžiadaných spisov okresného súdu a krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že podľa jeho názoru v napadnutom (odvolacom) konaní zo strany krajského súdu nedošlo k prieťahom takej ústavne relevantnej intenzity, že by ich bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedený záver ústavný súd vyslovuje najmä s ohľadom na to, že celková dĺžka napadnutého konania krajského súdu (od prevzatia spisu krajským súdom do jeho rozhodnutia o podanom odvolaní uplynulo 20 mesiacov) v okolnostiach posudzovanej veci [rozsah spisového materiálu (viac ako tisíc listov) a skutková zložitosť veci (konštatovaná aj v náleze sp. zn. IV. ÚS 366/2011 z 3. novembra 2011, pozn.)] nevybočuje z medzí ústavnej akceptovateľnosti a udržateľnosti. Ústavný súd v tomto smere prihliadol aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd [ktorému svojím obsahom zodpovedá základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, pozn.; (napr. II. ÚS 596/2017, IV. ÚS 211/2018)].

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že medzi namietaným postupom krajského súdu v jeho napadnutom konaní a sťažovateľom namietaným porušením jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie mohla reálne viesť k vysloveniu porušenia označeného základného práva sťažovateľa. Ústavný súd preto jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018